

[Christmas Møller.]

gyndelse, derfor maatte de Partier, der havde gennemført Loven, selv tage Ansvaret.

sigter det saa til det Ændringsforslag, det ærede Medlem stillede, eller er det sandfærdigt at agitere saaledes, naar i Valutaafviklingsudvalget Venstre, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup og Landstingsmand Villemoes, stillede et Forslag, i hvis § 3 det udtrykkeligt hed:

Til Fremme af handelspolitiske Formaal, herunder Oprettelse og Udvidelse af Landbrugets Eksport- og Reeksportvirksomhed, Transithandel og produktiv Virksomhed

(Elgaard: Det læste De i Gaar ogsaa, det kan vi udenad). Jeg er naturligvis glad for, at det endelig begynder at gøre Indtryk paa en af Venstres Redaktører. Saa er der Mulighed for, at det vil begynde at komme i Venstres Presse, og dér ved vi, at det er ligesom med Kæderygning: det gaar paa Kæde gennem de forskellige Blade. Saa hvis det virkelig skulde have været muligt nu at have overbevist det ærede Medlem Hr. Elgaard om, hvorledes det faktisk er, er der en Mulighed for, at dette ogsaa kan komme frem i Pressen. Men det, jeg vil sige, er, at enhver maa kunne forstaa, at det Parti, som i 1932 var uden for dette i den Forstand, at Ordningen blev lavet ved en Aftale mellem Madsen-Mygdal, Udenrigsministeren og Statsministeren — det Parti, som svarede: vi vil hellere Told, vi vil hellere Opsigelse af Handelstraktaterne og andre Foranstaltninger, men gik med alligevel, fordi vi ikke kunde faa det, vi vilde, det Parti føler det saaledes, at naar Venstre ikke vil være med længere, men gaar ud i Agitationen paa Baggrund af Partiets egne Forslag, er Venstre i Dag et Parti, som det er særdeles vanskeligt at slutte en politisk Aftale med.

Jeg vil give Partiet Venstre et godt Raad; jeg gør det — jeg vil ikke sige af gammel Kærlighed, men dog fordi man dog vel kan have haft lidt til overs for de Herrer. Jeg vil sige til dem, at en saadan Maade at tage Tingene paa, det skaber — kan jeg forsikre — i den Tid, hvori vi lever i Dag, ikke Tro til, at man kan lave en eller anden Fidus; thi Tiden er en anden. Nej, det skaber Mistillid, og det virker saaledes, at vi for vort Vedkommende har Lov til at sige til Partiet, at hvis man vil søge at skabe en Politik, sættende det i Stedet for, som er nødvendigt for at opretholde vore Traktater, om hvilket det ærede

Medlem Hr. Krag saa at sige intet talte, meget vel, saa kan vi tale om Tingene. Men vi kan ikke og vil ikke finde os i en Agitation, som intet har med de faktisk foreliggende Forhold at gøre.

Naar nu det ærede Medlem Hr. Pinstrup talte, som han gjorde i Dag, om Valutaen som Landmandens retmæssige Ejendom og om den naturlige Pris, saa vil jeg gerne sige til ham, som Medlem af Partiet Venstre, at bortset fra Tiøren — ja, jeg har mange Gange her i Tinget sagt, at jeg forstaaer ikke den højere Fornuft, der var hos Regeringen i og som fik Udtryk deri, at den ikke til fulde opfyldte sin Forpligtelse over for Partiet Venstre — ved jeg ikke andet, end at Valutaen i Dag noteres efter Venstres Ønske og Vilje; jeg ved ikke andet, end at Valutaen i Dag noteres saaledes, at Venstre paa ansvarligt Sted i Tingene aldrig har povet at give Udtryk for, at de ønskede en anden Kurs, men at Venstres Ordfører tværtimod, da han blev angrebet ude i Landet for, at de 22,50 var for lidt, sagde, at med det særlige Kendskab, den særlige Viden, den særlige Indviethed i Forholdene, som han havde, vidste han, at det var den yderste Grænse, og vi ved, at dermed tænkte alle paa det Niveaufællesskab med Dominions, som dermed skabtes. Jeg tror, at den højtærede Udenrigsminister vil sige, at han endda var ængstelig ved dette. Men enhver ved, at det var det, der tænktes paa, og det, hvormed det forsvarede.

Naar det ærede Medlem Hr. Krag derfor taler om friere Forhold paa dette Omraade, naar det ærede Medlem Hr. Krag siger, at vi maa have visse Varer under en eller anden Ordning og en Række Varer fri, og saa skal den Pris, man vil give for Valutaen, sættes efter de friere Forhold, saa stiler det ærede Medlem Hr. Krag med denne Tale imod at sige, at Tingene skal ordnes ad Valutaens Vej, og saa har jeg igen Lov til at spørge det ærede Medlem, for her bevæger vi os ikke paa Omraader, hvor det kan være ligegyldigt eller lidt mindre eller mere uvæsentligt, hvad man gør. Jeg nægter naturligvis ikke, at det er et Standpunkt at sige: Tingene skal ordnes ad Valutaens Vej, som Tingene til syvende og sidst 1919—20 ordnedes ad Valutaens Vej, idet til sidst en Grænse blev sat for Indførselen ved Kronens fortsatte Fald. Men jeg spørger: Havde det danske Landbrug Fordel deraf, stammer ikke det danske Landbrugs og for en stor Del det sønderjyske Landbrugs store Vanskeligheder i høj